

Carme Mayol

Entrevistada per Romà Seguí

Un premi a la trajectòria professional implica un reconeixement a la persona, i a les seues actuacions. ¿Podries fer un petit resum del teu currículum?

En primer lloc se citava que havia treballat en un laboratori farmacèutic (1962-1975). Allí vaig aprendre molt i disfrutar més encara. Malgrat fer un horari reduït (de 8h a 14h) la feina fou intensa.

Els Laboratoris Uriach volien iniciar un Departament de Recerca i, amb bon criteri, creieren convenient dotar-se d'una biblioteca especialitzada. Em contractaren per que la creés, és a dir recopilar el que hi havia dispers per la casa, adquirir el que fos convenient i iniciar i organitzar un centre de documentació. Fou un treball trepidant, vaig treballar amb la National Lending Library for Science and Technology, (actual Document Supply Center), amb l'ETH de Zurich, amb oficines de patents d'arreu del món, etc. Als anys 60 no era massa fàcil aconseguir documentació immediata pels farmacòlegs i

sovint tesis del s.XIX pels químics. Butlletins de sumaris, circuits de revistes, materials a examen, llistat de novetats, bibliografies selectives, reunions de recerca, etc. totes eren eines útils que calia emprar i la tecnologia encara no podia ajudar-nos

La biblioteca científica era força exigent però a més els Laboratoris publicaven, i publiquen, com a propaganda pels metges, una revista: *Historia de la Medicina* que varen voler potenciar creant una biblioteca/seminari d'història de la medicina. Va caldre connectar amb València, López Piñero, amb Laín Entralgo i amb una sèrie d'especialistes d'aquí i de l'estranger molt interessants. Creat el fons bàsic, triades les eines de treball i realitzades les connexions nacionals i estrangeres més significatives vaig tenir l'oportunitat de cercar un director, el Dr. Danon Bretos, que amb el suport de la biblioteca va continuar i va ampliar la tasca engegada. Saps que els empresaris saben treure profit dels treballadors així que, a més, em demanaren que iniciés i em responsabilitzés d'una biblioteca popular pels treballadors de l'empresa que en aquells moments tenia 3 seus, dues a Barcelona i una a 20 Km. Fou una feina especialment gratificant que tingué força èxit i que, com totes les altres, vaig poder desenvolupar amb plena llibertat.

Exigiren molt però també donaren bones eines, pressupost ampli, personal necessari (erem un equip de 4 persones quan ho vaig deixar) i el que és millor possibilitats de formació, cursos, congressos, bibliografia professional, viatges de treball per Europa visitant les biblioteques més

significatives de l'àmbit (BASF, Ciba-Geigy, Kekulé Bibliothek etc. Fou també de la seva mà que vaig anar a la meva primera IFLA el 1973 a Grenoble, i des d'aleshores hi he anat quasi bé cada any.

Tinc d'aquest període un excel·lent record, de l'empresa, dels companys, i de la varietat i amplitud de tasques professionals que vaig tenir l'oportunitat de fer i d'aprendre.

Una feina que el resum d'Iwetel no citava fou la desenvolupada a la Universitat de Barcelona (1960-1980). També a horari parcial, (de 16h-20h.) A nivell professional no era, en aquells moments, gens interessant: un seminari petit, el de germàniques, un espai reduït, i el que era pitjor una manca total de política bibliotecària per part de la Universitat limitaven força la nostra feina.

Cal dir però que allí vaig fer bones amistats amb les professionals i també amb els usuaris, vaig aprendre força literatura, i viure moments polítics de gran interès. Als anys setanta tinguérem ocasió d'iniciar un important moviment de reivindicacions professionals i laborals. Fou en aquesta època que vaig aprendre a crear comissions de treball, a tractar amb equips mixtes de titulats i no titulats, a fer propostes conjuntes sobre planificació i organització de serveis.

A nivell professional la tasca més enriquidora realitzada a la Universitat fou quan, ja fora de la Universitat, sol·licitaren els meus serveis com assessora (1982-84) per dur a terme una política de construccions de biblioteques que tenia com objectiu unificar centres i començar a crear un sistema bibliotecari cohesionat. La biblioteca de Físiques i Químiques fou l'únic projecte iniciat i acabat, vaig iniciar el disseny de la Biblioteca de Dret i l'organigrama del que seria l'edifici bibliotecari d'humanitats. Poder començar a aplicar una sèrie de mesures, llargament reivindicades amb les meves companyes d'abans, per estructurar un sistema bibliotecari i la introducció a Barcelona i a Espanya del mobiliari danès, (Library Dressing Bureau) són possiblement les aportacions de més interès d'aquest període.

La tasca docent vaig començar-la el 1976, en un principi a temps parcial fins 1980 que deixo la Universitat per dedicar-me plenament a la docència. Ensenyar ha estat i és la feina que més m'ha absorbit i també la més gratificant. Dins de l'Escola he impartit diferents assignatures totes, però, de l'àrea de la biblioteconomia.

De 1985 a 1991 vaig ser directora de l'Escola. Foren uns anys crucials pel centre, primer organitzar i dur a terme la convalidació de totes les antigues titulades (1985/6), introduir l'Escola en l'àmbit professional estranger, i infinitat de tasques que calia fer, tant a Catalunya com a nivell d'Estat tenint en compte que el 1985 sortí la primera promoció de diplomats de l'Escola i d'Espanya.

El 1986-87 juntament amb Jerónimo Martínez vaig representar els estudis de biblioteconomia al Consell d'Universitats, el disseny del pla indicatiu de la Diplomatura, la reivindicació de la Llicenciatura i l'esboç d'un pla indicatiu per aquesta nova titulació foren feines de gran responsabilitat que assumirem amb dedicació i entusiasme.

Segueixo ara donant classes a la Diplomatura de l'Escola i el pròxim trimestre també en donaré en la Llicenciatura que aquest curs hem iniciat. Especialment enriquidora fou la participació docent en el màster que l'Escola imparteix a Nicaragua.

Degut a aquesta llarga trajectòria "vital" i professional he assistit a quantitat de congressos i jornades nacionals i internacionals, també n'he organitzat molts, he estat becada per diverses institucions internacionals, he fet cursos i conferències en universitats espanyoles. Ponències, mesos rodones, especialment sobre docència bibliotecària, i sobre serveis especials. He publicat diversos articles i estudis, potser el més significatiu són les *Normes per a Biblioteques Públiques a Catalunya* (2 vols) i la col·laboració en l'elaboració del Mapa Bibliotecari de Catalunya.

També s'ha de pensar que un dels teus més grans guanys ha estat la integració del Col·legi i la SOCADI, dues institucions importantíssimes a la història de la Biblioteconomia i Documentació de Catalunya, i referents indiscutibles arreu de l'estat espanyol. ¿Com ha estat aquesta negociació?

Sempre m'ha interessat treballar dins l'àmbit de l'associacionisme professional. De 1972-75 vaig ser Secretària de la Delegació d'ANABA a Catalunya. Finalitzada la dictadura conseguirem finalment tornar a tenir una Associació de Bibliotecaris Catalans (la primera fou dels anys 30) i l'Associació es transformà en Col·legi quan sortí la primera promoció de diplomats (1985).

Sense formar part de cap Junta, fins assumir la Presidència del Col·legi el 1994, vaig col·laborar sempre que fou possible tant en l'Associació com en els primers anys del Col·legi.

Del període que vaig ser presidenta de FESABID l'experiència més satisfactòria fou poder finalitzar, amb èxit, unes negociacions que varen retornar ANABAD a FESABID.

Respecte a la fusió de SOCADI al Col·legi cal considerar que el Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya, com el seu nom indica, té com a missió aglutinar a tots els professionals del país; ara que s'ha iniciat la llicenciatura varem creure obligat modificar la Llei del Col·legi per poder donar cabuda a aquests titulats. Les Juntes que ens precediren havien reivindicat llargament la llicenciatura hauria estat ben paradòic no canviar una llei i uns estatuts que no contemplaven aquesta titulació. Fou aquest canvi el que va donar-nos l'oportunitat d'oferir als companys de la SOCADI que es fusionessin amb el Col·legi a l'empar d'una nova transitòria que permetrà, durant dos anys, la incorporació, com a col·legiats de ple dret, als titulats universitaris que demostrin un determinat temps d'experiència en la professió.

La modificació de la llei ja ha estat aprovada pel Parlament de Catalunya el passat 11 de novembre. A més, s'ha previst, per quan s'acabi la transitòria, la figura de l'usuari del Col·legi per aquells que no tinguin la titulació requerida per col·legiar-se, com usuaris podran utilitzar tots els serveis i rebre els productes del COBDC, tant sols quedaran exclosos de la possibilitat de votar o de formar part de la Junta. Fins aquí el marc legal i institucional. Però les lleis i els reglaments són tant sols eines que cal emprar, ha estat la voluntat compartida de tots la que està fent possible aquest projecte.

Primer, l'excel·lent predisposició i col·laboració de Lluís Codina actual president de la SOCADI sumat a l'acord unànim de l'Assemblea del Col·legi, la voluntat de la Junta de SOCADI i unes negociacions que tots estem decidits a fer-les lo més fàcils i agradoses possibles.

Partim d'una base important, són molts els professionals que durant anys han pagat una doble quota per demostrar, amb el seu esforç que són una sola professió, des d'un principi les Juntes anteriors del Col·legi i de la SOCADI han organitzat conjuntament les Jornades Catalanes de Documentació, cedint alternativament el

protagonisme a una o altre institució, tot això és un patrimoni important que hem pogut i volgut aprofitar.

El mecanisme ha estat, oferir la vice-presidència del Col·legi al President de la SOCADI, oferir a tots els membres de l'actual Junta de SOCADI que ja eren col·legiats que entressin, si ho volien, a la Junta del Col·legi, comprometre'ns a continuar fent, des del Col·legi, aquelles activitats i publicacions que ja feia la SOCADI, proposar la integració de la seva secretària a la plantilla del Col·legi; en definitiva sumar tot el que sigui possible, unificar esforços, rentabilitzar les avantatges d'aconseguir una entitat que s'aproparà als 2.000 membres i que ben segur ajudarà a potenciar la figura del professional a Catalunya.

Aquesta idea d'acostar sensibilitats em sembla un motiu interessant per la professió. ¿Que et sembla que, mitjançant l'AVEI, s'intente avalar la llista de discussió en català BIB-CAT per la Universitat de València per a que s'instal·le al servidor de Red Iris? ¿No penses que és una manera de refermar la nostra tradició cultural?

Sobre la creació del BIB-CAT la Junta ha estat informada pels que volen promoure-ho, (malauradament aquell dia estava de baixa), i jo mateixa he rebut diversos missatges parlant-me d'aquest projecte. Crec que és una idea molt interessant que cal estudiar amb cura si volem dur-la a terme amb èxit.

En aquests moments l'actual Junta del COBDC estudia la possibilitat de crear, des del Web del Col·legi una llista pels col·legiats. És un projecte que pot donar-nos una experiència útil per més endavant assumir, si es creu oportú, avalar una llista com la del BIB-CAT.

A títol personal, sense que això signifiqui que és l'opinió del Col·legi, voldria aclarir abans algun punts:

- a) em sembla esplèndid poder, com tu dius, refermar la nostra tradició cultural amb una llista, que utilitzi la nostra llengua, que ben segur podrà tractar temes que ens són propis: creació de llistes de matèries, thesaurus, fixar terminologia professional, potenciar col·laboracions, donacions de duplicats, sensibilitats, etc. etc.
- b) caldria però, en cas d'iniciar-ho el Col·legi i AVEI contemplar l'abast de la llista, hi entra-

rien també professionals d'altres associacions dins de l'àmbit cultural comú? les Balears quedarien incloses?, caldria pertanyer a alguna associació o bé fora oberta a qualsevol persona interessada en temes de documentació i biblioteques?. Personalment voldria una llista molt oberta.

c) Si bé la llengua catalana hauria de ser el vehicle natural, podria utilitzar-se també el castellà per aquells valencians i també catalans i balears que no s'expressen en la nostra llengua?.

Insisteixo, la meua opinió personal, és que de fer una llista que s'anomenés BIB-CAT hauria de demostrar que som professionals d'una àrea cultural comuna, que tenim una llengua pròpia, però que acceptem amb naturalitat que la gent s'expressi amb un altre llengua si el tema és d'interès professional. He de confesar-te que em molesten les crispacions que s'originen a IWETEL quan algú utilitza el català i, per contra, l'acceptació i fins naturalitat amb que professionals espanyols anuncien actes jornades o esdeveniments amb anglès.

Justament per apropar sensibilitats crec que, independentment de les idees polítiques de cada u, una eina professional ha de ser això professional, és bo que pugui reflectir els nostres problemes, que potencii col.laboracions, que faciliti informacions, que potencii la nostra cultura, i que al mateix temps mostri el nostre tarannà força més obert i acollidor del que molts creuen. Hem de procurar sempre que elements polítics no s'interfereixin en la nostra tasca. Com pots veure cal encara parlar una mica més de tot això, però el tema s'ho mereix.

Per finalitzar, ¿que t'ha semblat el FESABID 98 a les nostres terres valencianes?

En principi crec que el Congrés ha estat força bé, estic segura que ha resultat molt profitós per AVEL, com experiència i per projectar la imatge de l'Associació i de la professió al país.

Com opinió personal et diré que considero molt positiu:

- les instal.lacions, és a dir, la seu on es desenvolupà el congrés.
- l'exposició, tant l'espai com el nombre i qualitat dels expositors.
- els ponents que vaig tenir ocasió d'escoltar (els espanyols i els estrangers).
- les festes socials divertides i generoses.
- Els trasllats amb autobús dels hotels al congrés puntuals i ben organitzats.

Com a qüestions a millorar:

- el programa de treball estava una mica descompensat. En una mateixa hora hi havia tres sessions de gran interès sobre un mateix tema i, a més, coincidien amb una mesa rodona sobre associacions professionals.
- També fallaren persones significatives que estaven anunciades en actes concrets i, en alguns casos s'improvisaren participacions en meses rodones que denotaven una manca de cohesió en el tema.

El resultat final insisteixo és positiu, una bona participació, un bon clima (atmosfèric i professional) i per mi un record inesborrable de València i de la FESABID 98, rebre un premi atorgat pels companys, símptoma inequívoc que tinc molts i bons amics en l'àmbit professional.

